Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 01.03.1999, sp. zn. 23 Cdo 185/98, ECLI:CZ:NS:1999:23.CDO.185.1998.1

Číslo: 42/2000

Právní věta: Lze-li určitou věc považovat za majetek, který je ustanovením § 1 odst. 3, § 3 a § 47 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyloučen z privatizace podle cit. zákona, nemohla být taková věc podle části druhé a třetí zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, privatizována; přitom je nerozhodné, že byla uvedena ve schváleném privatizačním projektu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 01.03.1999

Spisová značka: 23 Cdo 185/98

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Privatizace

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 21. 11. 1995 změnil zamítavý rozsudek O k r e s n í h o s o u d u v Kroměříži ze dne 24. 6. 1994, tak, že žalobě vyhověl; určil tudíž neplatnost "dohody o vydání a převodu majetku uzavřené mezi 2. žalovaným jako osobou povinnou a žalovanými 1. a 3. – 10. jako osobami oprávněnými ze dne 1. 12. 1992 (dále jen "dohoda") s účinky vkladu práva od 3. 3. 1993 podle rozhodnutí Katastrálního úřadu v K., č. j. 20110 V 6-276/93, v části, ve které do spoluvlastnictví žalovaných 1. a 3. – 10. přešly pozemky p. č. 1697/6, 6406, 1697/8, st. pl. p. č. 3081 a budovy na nich (správně "na ní") postavené, vše v k. ú. K." Současně odvolací soud rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

Odvolací soud, aniž by se výslovně zabýval otázkou naléhavého právního zájmu na požadovaném určení ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř., dovodil neplatnost dohody v žalované části podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "občanský zákoník"), pro rozpor se zákonem, konkrétně ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže totiž podle odvolacího soudu žalobce a jeho sestra podali u Okresního soudu v Kroměříži ve věci sp. zn. 7 C 75/92, s odkazem na restituční důvod podle § 6 odst. 1 písm. k) zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "restituční zákon"), žalobu na vydání věcí, ohledně nichž se žalobce v daném řízení dožaduje určení neplatnosti dohody, a žaloba nebyla zamítnuta (dosud o ní

nebylo rozhodnuto), byly – podle názoru odvolacího soudu – dané věci převedeny druhým žalovaným na zbývající žalované v rozporu s ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že "soud nemůže přezkoumávat privatizační projekt, který zahrnoval též předmětné nemovitosti".

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalovaní dovolání a navrhli, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Druhý žalovaný v dovolání, s přihlédnutím k jeho obsahu, uplatnil pouze dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., ve znění pozdějších předpisů, jehož úplné znění bylo naposledy publikováno pod č. 62/1996 Sb., byť v něm zmiňuje i dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. b) o.s.ř. V rámci uplatněného dovolacího důvodu především namítá nedostatek naléhavého právního zájmu žalobce na určení neplatnosti dohody ve vztahu k pozemkům parc. č. 3081 a budovám na nich (správně "na něm") postaveným a parc. č. 6406 katastrálního území K. ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř., když uvádí, že takové určení "není ... opodstatněné", neboť ve věci sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži se žalobce a jeho sestra domáhají nikoliv vydání pozemku parc. č. 3081, nýbrž pouze "přiznání finanční náhrady za zastavěný pozemek – parcelu č. 3081" v katastrálním území K., a stejně tak se nedomáhají vydání pozemku parc. č. 6406 v témže katastrálním území – tento pozemek v citované věci Okresního soudu v Kroměříži vůbec nezmiňují. Druhý žalovaný dále tvrdí, že v žalobě ve věci sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži uplatněný restituční důvod podle § 6 odst. 1 písm. k) restitučního zákona naplněn není (neposkytnutí náhrady za znárodněné pozemky nelze považovat za znárodnění vykonané v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy) a navíc sporné pozemky nelze vydat z důvodu jejich zastavěnosti stavbami (v daném případě věcmi nemovitými), zřízenými až po převzetí pozemků státem. Protože z těchto důvodů byl uplatněný restituční nárok "v procesu zpracování privatizačního projektu" zamítnut, má dovolatel – na rozdíl od odvolacího soudu – za to, že nemohlo dojít k porušení ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V neposlední řadě druhý žalovaný v dovolání dovozuje, že určením neplatnosti části dohody odvolací soud ve skutečnosti přezkoumal rozhodnutí o privatizaci, byť takové rozhodnutí podle § 10 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudnímu přezkumu nepodléhá.

Rovněž zbývající žalovaní ve svém dovolání z hlediska jeho obsahu ve skutečnosti uplatnili dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., i když v něm citují i dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. Prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu zpochybňují odvolacím soudem vyslovený závěr, podle něhož dohoda je v žalované části pro rozpor se zákonem, konkrétně s ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle § 39 obč. zák. neplatná. Byly-li totiž sporné pozemky zastavěny stavbami, jejichž vydání se ve věci sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži nepožaduje (byly zřízeny až po převzetí pozemků státem), nelze podle názoru prvního a třetího až desátého žalovaného restitučnímu nároku žalobce a jeho sestry na vydání sporem dotčených pozemků vyhovět a protože za této situace nemohou být pozemky majetkem, který by nemohl být použit podle zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze neplatnost dohody v žalované části dovodit poukazem na ustanovení § 3 odst. 2 citovaného zákona, neboť k porušení citovaného ustanovení v procesu privatizace v daném případě nedošlo.

Žalobce ve vyjádření k dovolání tvrdí, že "jeho restituční nárok se týká pozemků parc. č. 1697/6, 1697/8, 6406 a stavební plochy parc. č. 3081 a budov na nich postavených, vše v kat. území K." Jinak se ztotožnil s právním posouzením věci odvolacím soudem a uzavřel, že dohoda je pro rozpor se zákonem (ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů) v žalované části neplatná ve smyslu § 39 obč. zák. Navrhl, aby dovolání žalovaných byla zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d – po zjištění, že dovolání bylo podáno včas a k tomu oprávněnými subjekty (žalovanými), řádně zastoupenými advokátem – první žalovaný a třetí až desátý žalovaný, resp.

jednajícím prostřednictvím zaměstnance (člena) s právnickým vzděláním – druhý žalovaný (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti němuž je dovolání podle § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. přípustné – přezkoumal bez jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné jen zčásti. Rozsudek odvolacího soudu v této části zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalovaní nenamítají, že v řízení došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo že řízení bylo postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/, b/ o.s.ř.), a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by k některé z uvedených vad došlo.

Druhý žalovaný učinil předmětem dovolacího řízení posouzení existence naléhavého právního zájmu na určení (§ 80 písm. c/ o.s.ř.) neplatnosti dohody ve vztahu k pozemkům parc. č. 3081 a budovám na nich (správně "na něm") postaveným a parc. č. 6406 v katastrálním území K. Tato otázka, tj. otázka existence naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti dohody, a to ohledně všech žalovaných věcí, byla, byť nikoliv výslovně, odvolacím soudem vyřešena ve prospěch žalobce. Jestliže však žádný ze žalovaných v dovolání nezpochybnil existenci naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti uvedené dohody ohledně zbývajících žalovaných věcí, je dovolací soud oprávněn přezkoumávat tento právní závěr odvolacího soudu pouze ve vztahu k pozemkům parc. č. 3081 a budovám na nich (správně "na něm") postaveným a parc. č. 6406 v katastrálním území K.

Podle § 80 písm. c) o.s.ř. lze návrhem na zahájení řízení uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Existence naléhavého právního zájmu na žádaném určení podle § 80 písm. c) o.s.ř. (a proto i v konkrétním případě tvrdit a dokazovat skutečnosti, z nichž jeho existence vyplývá) je u určovací žaloby nezbytnou podmínkou její přípustnosti. Žalobce má právní zájem na žádaném určení, jestliže by bez tohoto určení bylo ohroženo jeho právo nebo právní vztah, na němž je zúčastněn, nebo jestliže by se jeho postavení bez tohoto určení stalo nejistým. Ke vzniku žalobcova právního zájmu na určení stačí takové chování žalovaného, které nasvědčuje jeho úmyslu porušit právo žalobce nebo způsobit mu újmu na jeho právním postavení. Naopak podmínka naléhavého právního zájmu nebude splněna, jestliže požadované určení neodstraní stav ohrožení práva nebo nezjedná efektivně jistotu v dotčeném právním vztahu. Určovací žaloba je prostředkem umožňujícím poskytnutí ochrany právního postavení žalobce dříve, než toto jeho postavení bylo porušeno, takže jejím cílem je zásadně poskytnutí preventivní ochrany. Jestliže soud dospěje k závěru o nedostatku naléhavého právního zájmu na určení, zamítne žalobu, aniž by se současně zabýval meritem věci. Nedostatek doložení naléhavého právního zájmu je tedy samostatným a prvořadým důvodem, pro který nemůže určovací žaloba obstát a který sám o sobě bez dalšího vede k jejímu zamítnutí. Tyto teze mají oporu kupříkladu v nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 17/95, publikovaném pod č. 35 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, svazek 3, ročník 1995 – I. díl a současně i v rozsudcích někdejšího Nejvyššího soudu České socialistické republiky, sp. zn. 5 Cz 48/67, publikovaném pod č. 115/67 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR, sešit č. 10 z roku 1967, sp. zn. 2 Cz 8/71, publikovaném pod č. 17/72 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen "Sbírky"), sešit č. 1 z roku 1972, sp. zn. 3 Cz 32/74, publikovaném pod č. 33/75 Sbírky, sešit č. 9 – 10 z roku 1975, sp. zn. 3 Cz 50/81, publikovaném pod č. 19/83 Sbírky, sešit č. 2 – 3 z roku 1983, sp. zn. 6 Cz 12/83, publikovaném pod č. 6/84 Sbírky, sešit č. 2 – 3 z roku 1984. Lze je dovodit i z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. listopadu 1993, sp. zn. 7 Cdo 63/92, publikovaného v Bulletinu Vrchního soudu v Praze pod č. 11 v sešitu č. 3 z roku 1994, na straně 42, jakož i z rozsudků Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. února 1997, sp. zn. 3 Cdon 1097/96, a ze dne 27. března 1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, které jsou publikovány v časopisu "Soudní judikatura" pod č.

20 a č. 21 v sešitu č. 3 z roku 1997, na straně 54 a 58.

Odvolacím soudem přijatý právní závěr o existenci naléhavého právního zájmu žalobce na určení neplatnosti dohody, ve vztahu k pozemkům parc. č. 3081 a budovám na nich (správně "na něm") postaveným a parc. č. 6406 katastrálního území K., není správný.

Podle v dovolání nezpochybněného skutkového zjištění odvolacího soudu, učiněného ze spisu sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži, se žalobce a jeho sestra domáhají ve věci sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži vydání následujících věcí – pozemků parc. č. "1697/1, 1697/6, 1697/8, 1669 a domu čp. 1705, vše v k. ú. K., jakož i přiznání finanční náhrady za zastavěný pozemek – parcelu č. 3081 v témže k. ú." Na tomto jednoznačném zjištění, vyplývajícím z citovaného spisu Okresního soudu v Kroměříži, nemůže nic změnit ani žalobcovo ve vyjádření k dovolání obsažené tvrzení, že jeho "restituční nároky se týkají … pozemků parc. č. 1697/6, 1697/8, 6406 a stavební plochy parc. č. 3081 a budov na nich postavených, vše v kat. území K." – tedy i vydání pozemku parc. č. 6406 katastrálního území K. a jakoby vydání pozemku parc. č. 3081 téhož katastrálního území, coby věcí v právním slova smyslu.

Opakovaně použitý a v restitučním zákoně blíže nevymezený pojem "věci", která podléhá vydání podle restitučního zákona, nelze chápat jinak, než jak jej pojímá teorie platného občanského práva a jak vyplývá z obecných ustanovení občanského zákoníku v části týkající se věcí a práv – § 118 a násl. obč. zák. Podle § 118 odst. 1 obč. zák. předmětem občanskoprávních vztahů jsou věci, a pokud to jejich povaha připouští, práva nebo jiné majetkové hodnoty. Podle § 118 odst. 2 obč. zák. předmětem občanskoprávních vztahů mohou být též byty nebo nebytové prostory. Podle § 119 odst. 1, 2 obč. zák. věci jsou movité nebo nemovité; nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem.

Žalobce (a jeho sestra) se ve věci sp. zn. 7 C 75/92 vydání pozemku parc. č. 6406 katastrálního území K., coby existující nemovité věci v právním slova smyslu, nedomáhají (v této souvislosti je nerozhodné, že tento pozemek měl vzniknout geometrickým oddělením části jiného pozemku, který pod stejným parcelním číslem jako věc v právním slova smyslu i nadále existuje /byť v jiné výměře/ a jehož vydání se naopak domáhají, nýbrž rozhodující je, že jde o věc v právním slova smyslu, jejíhož vydání se žalobce a jeho sestra v citované věci Okresního soudu v Kroměříži nedožadují). Stejně tak se nedomáhají vydání pozemku parc. č. 3081 katastrálního území K., nýbrž požadují za něj jako za pozemek zastavěný přiznání finanční náhrady. Za této situace nemohou mít ve výše popsaném smyslu naléhavý právní zájem na určení neplatnosti sporné dohody ohledně těchto věcí, jak v dovolání správně namítá druhý žalovaný.

Jiná je však situace, jde-li o určení neplatnosti dohody ohledně zbývajících věcí, kde se dovolací soud otázkou naléhavosti právního zájmu na určení, z již na jiném místě tohoto rozhodnutí uvedených důvodů, zabývat nemohl.

Posoudit, zda je napadený měnící rozsudek odvolacího soudu se zřetelem k dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. a s přihlédnutím k dovolacím námitkám žalovaných v tomto ohledu správný (§ 243b odst. 1 o.s.ř.), znamená přezkoumat opodstatněnost odvolacím soudem vysloveného právního závěru, podle něhož dohoda je ve vztahu k těmto věcem z důvodů uvedených v napadeném rozsudku neplatná podle § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem, konkrétně ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

V době schvalování privatizačního projektu týkajícího se dané věci, tj. dne 23. července 1992, jakož i v době uzavření dohody mezi žalovanými, tj. dne 1. prosince 1992, zákon č. 92/1991 Sb. platil ve znění zákona č. 92/1992 Sb., který nabyl účinnosti dne 28. února 1992 (dále jen "zákon č. 92/1991 Sb."). Zákon č. 92/1991 Sb. je členěn na šest částí. Vedle částí, které pro právní posouzení dané věci

nemají evidentně žádný význam, jde o část první pod názvem “Předmět a rozsah úpravy”, část druhou nazvanou “Privatizační projekty” a část třetí – “Přechod privatizovaného majetku na fondy a užití majetku fondů”.

Ustanovením § 1 zákona č. 92/1991 Sb. je vymezen předmět úpravy citovaného zákona, jímž podle tohoto ustanovení je úprava podmínek převodu majetku státu, k němuž mají právo hospodaření státní podniky, státní peněžní ústavy, státní pojišťovny a jiné státní organizace (dále jen “podnik”), včetně jejich majetkových účastí na podnikání jiných právnických osob, jakož i úprava podmínek převodu majetkových účastí státu na tomto podnikání, a to na československé (dnes české) nebo zahraniční právnické nebo fyzické osoby (dále jen “privatizace”).

Majetkem podniku pro účely zákona č. 92/1991 Sb. (majetkem podléhajícím privatizaci ve smyslu citovaného zákona) se podle jeho § 2 rozumí souhrn věcí a finančních prostředků, ke kterým má podnik právo hospodaření, nebo které jsou v jeho vlastnictví, jakož i souhrn práv, jiných majetkových hodnot a závazků podniku.

V § 1 odst. 3, § 3 a § 4 zákon č. 92/1991 Sb. vymezil majetek, který je z privatizace vyloučen – privatizaci podle zákona č. 92/1991 Sb. nepodléhá a tudíž podle tohoto zákona nemůže být privatizován. Je jím především majetek, který podle ústavních nebo zvláštních zákonů může být jen ve vlastnictví státu (§ 1 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb.). Dále jde o majetek, který má být vrácen právnickým osobám zvláštními předpisy, a majetek, který na stát přešel po 25. únoru 1948 z vlastnictví církví, řádů a kongregací a náboženských společností (§ 3 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb.). V neposlední řadě jde o majetek, který byl navržen nebo zařazen k převodu vlastnictví na jiné právnické nebo fyzické osoby podle zvláštních předpisů (tj. zákona č. 427/1990 Sb., o převodech vlastnictví státu k některým věcem na jiné právnické nebo fyzické osoby, ve znění pozdějších předpisů), dokud není rozhodnuto, že se podle těchto předpisů do seznamu provozních jednotek určených k převodu nezařazuje nebo že byl z tohoto seznamu vyloučen (§ 4 zákona č. 92/1991 Sb.). Konečně (a pro účely dané věci především) jde o majetek, na jehož vydání může vzniknout nárok fyzické osobě podle zvláštních předpisů (tj. i restitučního zákona). Takového majetku však může být pro účely privatizace podle zákona č. 92/1991 Sb. použito v případě, že tyto nároky (nároky i podle restitučního zákona) nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě nebo byly zamítnuty; jinak, tj. pokud tímto ustanovením charakterizované fyzické osoby příslušné nároky uplatnily a takové nároky nebyly zamítnuty, nemůže být tohoto majetku pro účely privatizace podle zákona č. 92/1991 Sb. použito – tento majetek je z privatizace podle zákona č. 92/1991 Sb. vyloučen.

V části druhé (“Privatizační projekty”) a části třetí (“Přechod privatizovaného majetku na fondy a užití majetku fondů”) zákona č. 92/1991 Sb. je upraven způsob privatizace majetku, jenž podle části první (“Předmět a rozsah úpravy”) privatizaci ve smyslu citovaného zákona podléhá a tudíž není ustanovením § 1 odst. 3, § 3 a § 4 zákona č. 92/1991 Sb. z privatizace podle tohoto zákona výslovně vyloučen.

Uvedené závěry se plně uplatní v dané věci. Žalobce a jeho sestra jako fyzické osoby, jimž by mohl vzniknout nárok na vydání sporných věcí podle restitučního zákona (právní nástupci původního vlastníka), dne 24. března 1992 (tedy v prekluzivní lhůtě stanovené v § 5 odst. 4 restitučního zákona), z důvodu uvedeného v ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) restitučního zákona uplatnili ve věci sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži žalobu na jejich vydání. O této žalobě nebylo ke dni schválení privatizačního projektu (23. července 1992) a ani ke dni uzavření dohody (1. prosince 1992) soudem rozhodnuto (tudíž ani nebyl řádně uplatněný nárok soudem zamítnut a je nerozhodné, že byl údajně zamítnut “v procesu zpracování privatizačního projektu”, jak tvrdí v dovolání druhý žalovaný) a není o ní rozhodnuto do současné doby, když usnesením ze dne 14. dubna 1993, sp. zn. 7 C 75/92, bylo řízení pravomocně ke dni 9. června 1993 přerušeno. Nebyly-li sporné věci z důvodů uvedených v části první zákona č. 92/1991 Sb., konkrétně v ustanovení § 3 odst. 2 citovaného

zákona, majetkem podléhajícím privatizaci ve smyslu zákona č. 92/1991 Sb., nemohly být a ani nebyly – logicky vzato – privatizovány podle části druhé a třetí zákona č. 92/1991 Sb. Z tohoto pohledu je nerozhodné, že byly uvedeny v privatizačním projektu schváleném ministrem pro správu národního majetku a jeho privatizaci dne 23. července 1992. Nedošlo-li k privatizaci daných věcí podle části druhé a třetí zákona č. 92/1991 Sb., nemohly věci ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. přejít na Fond národního majetku České republiky, tedy druhého žalovaného. Prodal-li pak druhý žalovaný dohodou dané věci zbývajícím žalovaným, je dohoda v tomto ohledu neplatná podle § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem, konkrétně ustanovením § 11 odst. 3 a § 14 zákona č. 92/1991 Sb. (nikoli tedy § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb.), neboť druhý žalovaný prodával věci, aniž by na něj tyto věci ve smyslu citovaného ustanovení přešly jako privatizovaný majetek a aniž by tedy šlo o privatizovaný majetek.

Dovolací námitky žalovaných, podle nichž mohly být sporné věci privatizovány, neboť žalobě žalobce a jeho sestry na jejich vydání podle restitučního zákona nelze vyhovět proto, že není dán namítaný restituční důvod podle § 6 odst. 1 písm. k) restitučního zákona, a navíc také proto, že je naplněn důvod pro nevydání věcí uvedený v § 8 odst. 3 restitučního zákona, nemohou obstát. Uplatnili-li žalobce a jeho sestra včas u soudu žalobu na vydání věcí ve smyslu restitučního zákona, lze otázku naplnění restitučního důvodu podle § 6 odst. 1 písm. k) restitučního zákona a stejně tak otázku nemožnosti věci vydat z důvodu uvedeného v § 8 odst. 3 restitučního zákona (i z důvodů uvedených v § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb.) totiž vyřešit jen v řízení o vydání věcí pod sp. zn. 7 C 75/92 Okresního soudu v Kroměříži, v němž jsou žalobce a jeho sestra účastníky řízení, a nikoliv kupříkladu "v procesu zpracování privatizačního projektu", jak k tomu ve skutečnosti došlo v dané věci, tedy v procesu, jehož se žalobce a jeho sestra žádným způsobem neúčastnili a nemohli se tudíž nijak bránit.

Lze uzavřít, že rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byla určena neplatnost sporné dohody ve vztahu k pozemkům parc. č. 6406 a parc. č. 3081 a budovám na nich (správně "na něm") postaveným v katastrálním území K., spočívá na nesprávném právním posouzení věci a není tedy z hlediska uplatněného dovolacího důvodu v této části správný ve smyslu ustanovení § 243b odst. 1, věty před středníkem, o.s.ř. Dovolací soud, aniž se ve vztahu k těmto věcem zabýval dalšími v dovolání vznesenými dovolacími námitkami, rozsudek odvolacího soudu v této části podle § 243b odst. 1, věty za středníkem a § 243b odst. 2 o.s.ř. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

V části týkající se neplatnosti dohody ve vztahu k pozemkům parc. č. 1697/6 a 1697/8 katastrálního území K. je rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodů podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. a jeho obsahové konkretizace ve smyslu § 243b odst. 1, věty před středníkem, o.s.ř. správný. Dovolací soud proto dovolání žalovaných v této části podle téhož ustanovení zamítl.